

1. Ó! fel - sé - ges Úr, mi ke-gyes is - te - nünk,
Mely csu - dá - la - tos a te ne-ved né - künk!
Nagy di - cső - sé - ged ez e - gész föld - re
Ki - ter - jed és fel - hat az e - gek - re.

2. Dicsérnek téged még a csecsszopók is, / Szájukban viselik nevedet ők is, / Kik által ellenséget megejtesz, / És bosszúállót megszegyénítesz.

3. Nagy voltát ha megnézem dolgaidnak, / Melyeket a te ujjaid formáltak, / Az eget, holdat, a fényes napot, / És szép renddel a sok csillagokat:

4. Csodálván mondom: micsoda az ember, / Ki tőled ennyi sok dicsőséget nyer? / De micsoda az embernek fia, / Kiről felségednek van ily gondja?

5. Az angyaloknál noha egy kevéssé / Kisebbé tőd, de nagy dicsőségessé / Teremtéd ötet és magasztalád, / Nagy dicsőségre felkoronázád.

6. Kezed munkáin ötet úrrá tevéd, / Hogy azokkal bírna, néki engedéd, / Valamit e világra teremtél, / Mindeneket lába alá vetél.

7. Juhot, ökröt és egyéb állatokat, / A hegyen és völgyön élő vadakat, / Kik az erdőkön széjjel legelnek, / Avagy sík réten, mezőn tengenek.

8. És a repeső égi madarakat, / Kik hangicsálnak szép melódiákat, / És sok halait a nagy tengernek / Adád birtokába az embernek.

9. Ó! felséges Úr, mi kegyelmes Urunk, / Mely csodálatos a te neved nálunk! / Felségednek mely nagy dicsősége, / Mellyel teljes e föld kereksege.

Marot Clément (1496—1544.), Szenczi Molnár Albert (1574—1634.)